IN ZIJN NAAM

C. JINARAJADASA.

IN ZIJN NAAM

DOOR

C. JINARAJADASA.

UIT HET ENGELSCH VERTAALD DOOR
L. VRIJBURG VAN DER HELL—VAN HEERDT.

DERDE DRUK.

UITGEGEVEN DOOR DE ORDE VAN DE STER IN
HET OOSTEN :: AMSTELDIJK 76, AMSTERDAM.

TYP. DUWAER & ZONEN — AMSTERDAM.

AAN DEN MEESTER

KOOT-HOOMI

VAN ZIJN

LIEFHEBBENDEN ZOON.

INHOUD.

		BLZ.
	Opdracht	4
	Voorwoord	5
1.	Het Werkelijke en het Onwerkelijke	9
2.	De Meester	17
3.	God's plan	21
4.	Zij, die Gods Plan uitvoeren	28
5.	Het Plan van den Meester	31
6.	Leerlingschap	38
7.	In Zijn Naam	43

VOORWOORD.

Aan W. H.

Wij ontmoetten elkander slechts een uur, maar ik gevoelde van af het oogenblik dat ik u zag, dat ik u een boodschap te brengen had. Wat die boodschap is, zult gij in de volgende bladzijden vinden. Gij zijt op een punt in uw leven gekomen, waarin gij gevoelt niet langer geheel de wereld toe te behooren. Gij zijt in een aanzienlijke loopbaan geplaatst en gij weet dat de toekomst u succes en rijkdom zal brengen, maar gij beseft reeds dat gij niet alleen voor succes kunt werken. Gij voelt dat gij een idealist moet zijn in uw ambt en dat gij getrouw moet blijven aan het ideaal dat gij u voorstelt, mogen ook lijden en vernedering er het gevolg van zijn. Gij zijt in de positie waarin honderden tegenwoordig zijn, maar gij verschilt van hen omdat gij gelooft dat het ideaal, waartoe gij onherroepelijk wordt aangetrokken, niet iets is, voortkomende uit

uwe verbeelding, maar dat het de eerste flikkering is van eene Tegenwoordigheid, die gij gaarne den Meester zoudt willen noemen. Gij voelt, dat, wanneer deze Meester in werkelijkheid bestaat en gij Hem kondt leeren kennen, gij tot het uiterste Hem trouw zoudt kunnen zijn in alles, wat er ook moge gebeuren.

Gij weet verder, dat gij dezen Meester niet kunt zoeken in de afzondering van een klooster, waar gij door meditatie en overpeinzing in aanraking met Hem zoudt kunnen komen. Gij zijt niet vrij om alleen rekening te houden met uw eigen welzijn, want er zijn er die afhankelijk van u zijn voor hunne nooden en behoeften. Het is voor hen, dat gij u gebonden voelt aan eene wereldsche loopbaan; maar hoewel gij gebonden zijt, zoudt gij gaarne, indien het mogelijk ware, terzelfder tijd den Meester op de een of andere wijze willen dienen. En het is omdat er zulk een weg is, dat ik deze regelen schrijf voor u en voor anderen wier oogen zich gaan openen voor deze hoogere menschelijke mogelijkheden, die gij reeds gezien hebt. Iedere menschelijke ziel heeft een boodschap te brengen aan iedere andere menschelijke ziel en wat ik

schrijf is nu juist de boodschap die *ik* u te brengen heb. Het is eigenlijk niet de mijne, maar zij is afkomstig van menschelijke zielen, en ik geef u als een broeder, wat anderen mij als broeder gegeven hebben.

C. J.

HET WERKELIJKE EN HET ONWERKELIJKE.

Gij, die den Meester wenscht te vinden, moet op meer dan eene wijze in de wereld, maar niet van de wereld zijn. Om te beginnen moet gij weten wat werkelijk en wat onwerkelijk is.

Het heelal, waarin wij leven, is één uitgestrekte openbaring van den Logos en in dat opzicht bestaat er eigenlijk niet zoo iets als de onwerkelijkheid; toch verschillen de uitdrukkingen van dien Logos en wij gaan van uitdrukking tot uitdrukking naarmate wij groeien. Wij ontwikkelen van het eene stadium in het andere en op het tijdstip, dat wij in staat zijn op een hooger stadium te leven en te handelen, is dit hoogere het werkelijke en dat, wat wij ontgroeid zijn, het onwerkelijke.

Dit is speciaal op u van toepassing omdat, ofschoon gij in de wereld leeft, gij haar ontgroeid zijt en in staat zijt te leven en te handelen in eene hoogere wereld. Daarom zijt gij een idealist, want het nastreven van een ideaal is het besluit om uzelf te vereen-

zelvigen met de wereld boven u en niet met de wereld waarin gij leeft. Zij, die den Meester zoeken, moeten Idealisten zijn, en dat beteekent meer, dan wat in één leven kan ontdekt worden. Maar voor den volgenden stap die voor u ligt, beteekent het nastreven van een ideaal, dit:

Gij moet voortaan beseffen dat niet de wereld om u heen, maar de gedachte die gij van die wereld maakt, belangrijk is. Dat is gedeeltelijk reeds waar voor iedereen, maar gij moet dat gevoel aankweeken, zoodat gij bewust altijd in de twee werelden leeft. Eén is de wereld van de dagelijksche bezigheden, waar gij met menschen te zamen zijt en zekere plichten en verplichtingen vervult; de andere is deze zelfde wereld, maar gezien in het licht uwer verbeelding en de verwezenlijking van verwachtingen en droomen.

De menschen maken de grootste fout, wanneer zij denken, dat hunne verwachtingen van geluk en de droombeelden, die zij uit het leven opbouwen, slechts voorstellingen zijn en geen vastheid hebben. In waarheid zijn deze verwachtingen en droomen de eerste flikkeringen, die wij van de wereld van werkelijkheid krijgen,

en deze wereld van dagelijksche bezigheden is voor ons het onwerkelijke. Niet dat de onwerkelijke wereld voor ons niet noodzakelijk meer is, maar nu hangt haar nut af van de wereld van werkelijkheden, waarin wij gegroeid zijn. De werkelijke wereld is altijd rondom ons, maar het is slechts nu en dan dat wij er een flikkering van opvangen, wanneer wij in kalme, gelukkige stemmingen luchtkasteelen bouwen. De wereld van werkelijkheid is als de atmospherische druk rondom ons, die wij alleen voelen, wanneer wij een luchtledige ruimte maken, en wanneer wij uit onszelf treden, dan treedt de ware wereld binnen. Uw leven begint nu in die werkelijke wereld en het is daarom dat gij *iets* zoekt. Dat *iets* is het hoogste in u, het is een deel van God. Het is de God in u, die u doet droomen van onzelfzuchtige handelingen door liefhebben, offeren, scheppen en helpen. Elke onzelfzuchtige gedachte en elk onzelfzuchtig gevoel is een venster, waardoor gij in uw ware zelf blikt.

Voor een Idealist bestaan slechts de stoffelijke vormen om zijne denkbeelden te belichamen. Denkbeelden zijn deelen van de

Werkelijkheid die de feiten van een wereld, waarin wij een ontwikkelingsdrama afspelen, aan elkander verbinden. Ieder zulk een deel is in het oneindige voor ontwikkeling vatbaar en is gelijk aan het getal 1, dat voor een rij nullen geplaatst, millioenen en billioenen wordt.

Ware denkbeelden komen niet voort uit "feiten"; zij hebben een eigen bestaan en moeten naar de hun eigen waarde gemeten worden.

Deze gedachte moet goed begrepen worden, want hiervan hangt voortaan voor u alles af in het leven. Gewoonlijk verkrijgen de menschen hunne denkbeelden door de oefening van hunne vijf zintuigen. Zij gelooven dat hun gedrag slechts moet geregeld worden naar hetgeen die zintuigen overbrengen, en zij meenen dat een denkbeeld, dat op een andere wijze ontstaat, geen werkelijke waarde heeft als zoodanig. Hier moet gij zeker *niet* van de wereld zijn; gij moet voelen dat uwe zintuigen slechts uwe werktuigen zijn, dienaren, maar geen meesters. Zij moeten niet meer recht hebben om mede te werken aan den opbouw van uw werkelijke wereld dan gij hun toestaat, en hoeveel gij hun zult toestaan

is één van de dingen, die gij te leeren hebt.

Weest vooral op uwe hoede voor wat de menschen "de waarde van feiten" noemen. Feiten zijn feiten, wanneer zij wetenschappelijk zijn vastgesteld, hoewel het een moeilijk proces is, zelfs voor groote geleerden; heb eerbied voor een feit, wanneer gij het tegenkomt, omdat het een uitdrukking van den Logos is. Maar terwijl een feit één uitdrukking van den Logos is, behoort de waarde die gij er aan moet toekennen aan een hoogere; een feit behoort nu voor u tot de onwerkelijke wereld, terwijl zijn waarde tot de werkelijke behoort. Daarom zijn voortaan de denkbeelden van meer belang voor u dan "de feiten". Ieder Idealist is een bouwer in de wereld van werkelijkheid; de vormen die hij opbouwt met zijne verwachtingen en droomen, zijn duurzaam of vergankelijk, naarmate zijne gedachten al dan niet overeenstemmen met de werkelijkheden. Als wij beginnen eene hoogere uitdrukking van den Logos te worden, moeten wij waar zijn geweest in onze schatting van de lagere; hoe meer het denkvermogen in nauwkeurige waarneming door middel van de zintuigen ge-

oefend is, des te eerder is het leven in de wereld der idealen mogelijk. Oefen de zintuigen om naar waarheid de lagere wereld weder te geven, en de gedachten zullen niet meer grillig, maar scheppend beginnen te worden. Neem de indrukken, door de zintuigen te weeg gebracht, op, maar sta er buiten, dan zal de verbeelding beginnen naar waarheid eene hoogere uitdrukking van den Logos op te bouwen, die in het vervolg het veld van handeling van de ziel zal wezen.

Waar de verbeelding werkt, daar passen haar vormen zich aan de werkelijkheid aan, en het komt er heelemaal niet op aan uit welke bijzondere stof gij bouwt. De stof moge menschelijke genegenheid zijn, godsdienstige toewijding, verlangen naar kennis of artistiek streven. Wat er alleen op aankomt, is de grootte en schoonheid van het gebouw. Het kan zijn dat het voor u wegvaagt, omdat gij niet meer in staat zijt te droomen, of het kan tot uw geluk voor u zijn weggelegd, dat wanneer uwe verbeelding groeit, gij vorm na vorm opbouwt, elken volgenden grooter en schooner dan de voorafgaande. Of de vorm slechts enkele uren of dagen blijft bestaan,

zooals bij een kind dat wakende droomt, of dat hij eeuwen blijft bestaan, wanneer al de ontplooide krachten van hoofd en hart aan een ideaal zijn gewijd, toch is zulk een vorm niet ledig. Zoolang hij duurt, woont er Iemand in, die op den droomer neerziet en hem inspireert om steeds schooner te bouwen.

Daar is in het gansche heelal slechts Eén Persoon, en Hij is het, die in de door uwe verbeelding opgebouwde vormen woont. Gij en ik en de millioenen rondom ons, denken dat ieder een afgescheiden wezen is, maar het volkomen levensgeluk ontstaat eerst bij de bevrijding van dezen waan. Wij houden aan onze persoonlijkheden vast, alsof wij niet zonder hen konden bestaan; maar gij, die bekend zijt met kunst, hebt gij nooit de verrukking van zelfvergeten gevoeld, wanneer gij uzelf één voeldet met één uwer kunstscheppingen? Hebt gij nooit, naar Beethoven luisterende, het gevoel gehad, dat gij opgehouden hadt een persoon te zijn, maar al luisterende, een onbeschrijfelijk wonder waart geworden? Hebt gij misschien, wanneer de wind u aan het zeestrand tegenwoei, gevoeld dat gij uzelf hadt achter gelaten en slechts één verrukking waart, met

open armen de Zaligheid tegemoet vliegende? In onze hoogste stemmingen weten wij bij ondervinding dat geluk beteekent het doorbreken van de beperkingen van het "Ik". Er is in den Kosmos maar Eén Persoon, en wij leven slechts om Hem te ontdekken.

Hij is uzelf, want gij zijt eene uitdrukking van Hem. Maar gij kunt Hem niet zien zooals Hij is; Zijn licht zou u verblinden en u doen verstommen. Het is daarom dat Hij uit Liefde voor u Zijn licht tempert en naar u ziet door de gezichten van hen die gij liefhebt; gij hebt ze lief door Zijn schoonheid in hen. Hij helpt u om het lieflijke in hen te ontdekken, opdat gij Zijn liefde voor u zoudt kennen.

Hij laat u meer van Zichzelf zien in de luchtkasteelen, in uwe ideëele stemmingen opgebouwd, en nog meer zal Hij zich doen zien in uw Meester. Het is daarom dat, hoe meer gij in het opbouwen van uwe Idealen groeit, gij altijd uw Meester zult vinden, want het is de Meester, die u uit de onwerkelijke in de werkelijke wereld zal leiden.

DE MEESTER.

Eeuwen voordat gij uwen Meester kent, heeft Hij u gekend, u bewaakt, u aangemoedigd. Hij heeft u beschenen, evenals de zon de bloemen beschijnt, en hij heeft, ofschoon gij het niet weet, u geholpen in uw groei. Wanneer God op u neerzag door uwe droombeelden heen, en u moed toefluisterde, was de Meester er ook, want Hij is één met God. Het was de Meester die u in het opbouwen leidde. Toen gij van uzelf droomdet als een toonbeeld van liefde, als een ideaal heilige, wijsgeer of menschenvriend, zaagt gij iets van Hem door uwe verbeelding heen; het was daarom dat de droom u zoo schoon toescheen en de eenige werkelijkheid in de wereld. Een ideaal is de eerste straal dien gij van den Meester opvangt.

Ofschoon één met God, is de Meester toch een levend Wezen van vleesch en bloed; lange tijden geleden stond Hij waar gij nu staat, en onderging Hij beproevingen en lijden evenals gij nu doet. Maar Hij is nu aan zijn eindpaal gekomen. Hij is nu een voller uitdrukking

van de Godheid dan vrouw, kind of vriend dien gij liefhebt. Hij is voor u de Deur naar God. Het is Zijn aangewezen plicht om u tot God te leiden, evenals het uw onuitsprekelijk voorrecht is om door Hem geleid te worden.

Er zal een tijd komen, dat gij Hem van aangezicht tot aangezicht zult zien en zeker zijn van Zijn bestaan door uwe uitwendige zinnen, evenals gij nu in uw binnenste Hem kent en vereert in de innerlijke en werkelijke wereld. Maar ofschoon gij Hem ziet, hoort en aanraakt, evenals gij dit uw medemensch doet, zult gij slechts weinig van Hem weten, tenzij gij in Zijn wereld leeft.

De Meester leeft Zijn vollere leven in de wereld der idealen; om Hem te kennen zooals Hij in waarheid is, moet gij tot Zijn wereld opstijgen. En wanneer gij door uwe idealen u tot Zijn wereld kunt opheffen, dan komt het er niets op aan of gij Hem al dan niet kent met uwe werkelijke zinnen. Want voor u zijn de zinnen van de onwerkelijke wereld; wat het hart fluistert, is het schoonste van alle werkelijkheden. Een kaars zal zonder lucht niet branden, maar zie eens hoe het electrische licht juist schittert door de afwezigheid van lucht. Zoo

is het ook met u. Gij zijt niet langer afhankelijk van de zintuigen, want binnen in u is iets dat zekerder is dan een zintuig: de macht om een ideaal te aanschouwen. Gij hebt den Meester reeds gezien. Hij was aanwezig in ieder ideaal dat gij ooit hadt. Gij zult meer van Hem leeren kennen, wanneer gij diegenen die Hij lief heeft, wilt helpen. Hij heeft alle menschen lief en is er steeds op uit om Zijne liefde in een steeds grooteren kring uit te breiden en van uit de meest mogelijke nieuwe middelpunten. Gij zegt dat gij den Meester zoekt; veelmeer is Hij u zoekende, ten einde van u een middelpunt te maken, waaruit Hij Zijn liefde kan uitstralen naar degenen waarmede gij in aanraking zult komen. Maak het Hem gemakkelijk om u als een middelpunt te gebruiken, en Hij zal zeker met u zijn.

Hoe? zult gij vragen. Door al wat in uw vermogen is te doen om het leven van hen, die om u heen zijn, gemakkelijker en gelukkiger te maken. "Doe goede werken in Zijn naam en uit liefde voor de menschheid" antwoordde eens de Meester, toen Hem gevraagd werd hoe een aspirant zijn Meester kon vinden. Tracht iederen dag en ieder uur van den dag

den last van anderen lichter te maken en zeg zacht tot u zelve: "In Zijn Naam".

Begrijp ook wat de Meester nu voor de wereld doet en wat Hij verder voor haar welzijn heeft ontworpen, opdat gij Hem in Zijn werk zult kunnen helpen. Hij is één met de menschen, zooals Hij ook één is met God; Hij kent het Goddelijke Plan dat het geluk van allen ten doel heeft, evenals Hij ook weet hoe ver wij nog van de verwezenlijking daarvan verwijderd zijn. Hij gebruikt ieder oogenblik om die verwezenlijking nader te brengen voor de millioenen die Hij liefheeft. Om met den Meester samen te werken, moet gij Gods Plan kennen, en naar evenredigheid van uw begrijpen van dat plan, zal Hij aan u bekend maken, op welke wijze gij Hem kunt helpen.

GODS PLAN.

"Gods plan is ontwikkeling" zeide eens mijn Meester. Iets omtrent ontwikkeling zult gij vinden in de feiten, door de hedendaagsche wetenschap bijeen gebracht; maar gij zult de beteekenis ervan eerst ten volle begrijpen, wanneer gij de drie waarheden beseft die er aan ten grondslag liggen.

Zij zijn:

1. dat leven overal is;
2. dat leven nooit sterft, en
3. dat leven ontwikkelt.

Het leven is overal. Er is geen doode stof, en de rots, die in uwe oogen zich als levenloos voordoet, heeft een soort leven dat gij noch zien, noch gevoelen kunt. Het leven van de plant, van het dier, van den mensch, wordt duidelijk door u waargenomen, maar het verschilt niet in soort van dat onzichtbare leven dat in den steen bestaat. Ook is er geen plekje in de ruimte, waar geen leven is. Boven, beneden, rondom en van binnen is Eén alles doordringend Leven en Dat Leven is eene uitdrukking van Gods Inwezen.

Het leven sterft nooit. Wij leven in een wereld van verandering en dood, en het schijnt ons toe alsof alles moet sterven. De natuur doet zich aan ons voor als één onverbiddelijk treurspel van wederzijdsche slachting. Maar dit is niet het geval. Verandering en dood zijn onvermijdelijk waar vorm is, maar verandering en dood hebben slechts plaats, opdat het leven voller zal kunnen worden dan te voren. Ieder levend voorwerp is tweevoudig in zijn aard; het is een vorm, uit de stof opgebouwd, en een bewustzijn dat de bouwer is. De dood doet slechts den vorm aan; het bewustzijn dat het bijeenhield, blijft na den dood als altijd in God geworteld.

"Daar is geen dood" is de vreugdevolle uitroep der natuur, indien gij haar slechts kondt hooren. De roos, die aan het einde van een zomerdag uitvalt, leeft nog, ofschoon hare bloembladen ter aarde zijn gevallen, en zal terugkomen, getooid in nog schoonere bloembladen. Het dier, vallende als een prooi voor zijn vijand, komt eens weer terug in een sterkeren en meer ontwikkelden vorm. Het leven bouwt zich vormen om daardoor een voller leven te leven; zoodra de vormen het komen van

dat hoogere leven verhindert, wordt hij terzijde geworpen en opgelost in die elementen, waaruit het leven hem eens opbouwde. Wanneer de vormen wegvallen, zal het leven dat er in was, onvernietigbaar in stand blijven, want het is een deel van het Eene Leven. Onder Goddelijke leiding zal het later wederkeeren en opnieuw vormen opbouwen.

Het leven ontwikkelt. God, die Kracht Schoonheid, Wijsheid en Liefde is, wenscht dat alle dingen, door Hem geschapen, in Zijn aard zullen deelen en zich met Hem verheugen. Daarom doordringt Hij met Zijn Leven het heelal, dat Hij in aanzijn bracht. Het is door dat leven, dat Hij zich wil kenbaar maken aan Zijne schepselen, en daarom heeft Hij hen begiftigd met een instinct tot ontplooiing, dat wij ontwikkeling noemen. Het is die natuurdrift, welke uit de stof vormen van verschillende trappen van ontwikkeling opbouwt; het leven van een mineraal geeft slechts weinig van God weer, de plant veel meer, nog meer het dier en het meeste in de geheele zichtbare wereld, de mensch.

Daar is geen bezielender studie dan dit ontplooiingswerk. Bestudeer scheikunde, en gij

zult dan reeds een denkbeeld krijgen van het wondervolle opbouwen van atomen en moleculen, waardoor het leven in organische en niet-organische dingen mogelijk wordt. Ieder deel van dien opbouw wordt door God geleid; iedere nieuwe groepeering van krachten openbaart iets meer van Zijn aard. Ga over tot een verderen trap en zie, hoe schoon Hij Zijne mineralen vormt, met welk een fijnheid en harmonie Hij alles ontwerpt, opdat Zijn Inwezen verder geopenbaard zal worden. Bestudeer plantkunde, begeef u in velden en bosschen en zie om u, maar bovenal tracht hun leven te gevoelen, dan zult gij begrijpen hoeveel meer Hij van Zichzelf aan u heeft kenbaar gemaakt. Bestudeer dierkunde, let op den bouw en de eigenschappen van de myriaden vormen in het dierenrijk, maar bovenal tracht de dieren te begrijpen en lief te hebben, en gij zult beseffen hoe weder een sluier voor u opgeheven is en hoeveel nader gij tot God staat. Zie in de harten der menschen en verlang er naar om hunne lasten mede te helpen dragen, en gij zult God nog dichter bij u zien en weten dat ook gij één met Hem zijt.

In dit onbeschrijfelijk wonderbaarlijk ver-

loop, dat ontwikkeling beteekent, is er één ding dat gij goed moet begrijpen — Gods plan voor den mensch. In het leven van het dierenrijk is zelfzucht en het zich doen gelden de grondtoon van ontwikkeling, omdat God daar ontwerpen maakt voor het bouwen van vormen. Hij maakt vormen en beproeft ze om te zien of zij sterk zijn; de zwakke verwerpt Hij, om daarna in stof opgelost te worden, de sterke gebruikt Hij om uit die stof vormen te kneden, die nog sterker zijn. Want wanneer de vormen sterker worden, kunnen zij meer samengesteld worden, en door samengestelde vormen kan Hij hoedanigheden in het leven openbaren en ontwikkelen, die niet door Hem konden weergegeven worden door minder samengestelde en minder ontwikkelde vormen. De strijd om het bestaan en het blijven leven der meest geschikten, behooren tot Zijn Plan; werkende door Zijne middelaars zoekt Hij soort na soort uit, zich niet bekommerende om den persoonlijken vorm, maar steeds zorgdragende voor het daarin verblijfhoudende leven en zijne ontwikkeling. Zelfzucht is de wijze waarop Hij leven op dezen trap ontwikkelt. Maar de mensch is een ziel; hij staat afgescheiden van alle schepselen beneden hem. Hij is eene hoogere uitdrukking van God en een volkomener openbaring van Zijn aard dan het leven van de plant of het dier. Wat geschikt is voor plant en dier, is niet langer geschikt voor den mensch. Zelfzucht bouwt de vormen voor den mensch op, maar zelfopoffering moet nu de menschen, die zielen zijn, herscheppen in kanalen voor de hoogste uitdrukkingen van God.

De menschen gelukkig te maken is Gods plan. Maar zij kunnen slechts gelukkig zijn, naarmate zij die hoogere aanzichten van Hem kunnen openbaren, welke Hij niet in het leven van de plant of het dier kan kenbaar maken. Daarom moet iedere ziel werkzaam zijn, en zijn handelen moet medehelpen aan Gods plan en het niet in den weg staan. De mensch kan God alleen helpen door zelfopoffering en dienst. Het is om de menschen te leeren dat geluk alleen kan bestaan door Dienst, dat God al het zichtbare en onzichtbare heeft ontworpen. Hij schept werelden, bevolkt ze met Zijne schepselen, doet vastelanden opkomen en vernietigt ze, brengt beschavingen voort en doet ze in stof vergaan, opdat de menschen langzaam deze

les mogen leeren. Want Hij zendt zielen in aardsche lichamen keer na keer, in één land om één gedeelte van de les te leeren en in een ander voor het tweede gedeelte. Hij leidt hen om nu als man en dan als vrouw geboren te worden; Hij zendt aan ieder een oogst van vreugde of leed in overeenstemming met het zaaien van goed of kwaad; als meesters of als slaven, als leeraren, genezers, kooplieden, in duizenden betrekkingen, in duizenden landen, omringt Hij hen met gelegenheden om deze les te leeren. De opkomst en val van volkeren, het verschijnen en verdwijnen van beschavingen en geloofsvormen, van wetenschappen, en kunsten en wijsbegeerten, zijn de vele zetten in een spel dat door Hem gespeeld wordt, opdat wij kanalen zullen worden voor Zijn hoogste leven.

Zelfzucht dan is de ontwikkelingswet voor het redelooze dier, maar zelfopoffering is de ontwikkelingswet voor den mensch.

ZIJ, DIE GODS PLAN UITVOEREN.

Gods plan, ontwikkeling, is niet een mechanisch proces dat in de natuur plaats grijpt. Bij iedereen stap in de openbaring van leven zijn Verstandswezens bezig om het opbouwen van vormen te leiden, zooveel mogelijk het beeld dat zij voor zich zien, nabijkomende; want er is een beeld door God gemaakt, waarnaar alles gevormd wordt,

Op deze aarde vormen Zij, die Gods Wil in de ontwikkeling uitvoeren, de zoogenaamde Groote Witte Broederschap. Zij staan halverwege tusschen Gods Leven en Liefde en het leven der natuur en van den mensch; door Hen stroomt de kracht in de wereld, noodig voor hare ontwikkeling. Zij werken op zichtbare en onzichtbare wijze en het is het voorrecht van degenen die door Hen aangenomen worden, om Hunne dienaren en helpers te zijn. Op den weg naar Volmaking gaat iedere ziel door de trappen van den wilde, den beschaafden mensch, den idealist, den leerling van een Meester, en Ingewijde van de Groote Witte Broederschap, om een Meester van

Wijsheid te worden. Als Ingewijde wordt hij lid van deze Hiërarchie, die de wereld bestuurt; als Meester van Wijsheid staat hij aan het hoofd van het werk van één der afdeelingen van die Hiërarchie.

De wereld ontwikkelt, en met haar de menschheid, onder het toezicht van de Meesters van Wijsheid. Zij besturen de opkomst en den val van vastelanden; zij leiden den strijd om het bestaan in de natuur en wijzen het te voorschijn treden der geschiktste vormen aan, opdat het leven zoo spoedig mogelijk moge ontwikkelen. Iedere trap van ontwikkeling in het mineralen-, planten- en dierenrijk wordt door Hen bewaakt en geleid, met het eenige doel om de natuurkrachten zoo te richten, dat zij snel Gods plan zullen uitvoeren.

Zoo bestuurt en regelt de Groote Witte Broederschap ook alles in het leven der menschen. Zij brengen de menschen er toe beschavingen te bouwen; Zij zenden naar ieder volk die zielen, door welke Zij die beschaving, noodig voor de in het volkerendrama te spelen rol, kunnen geven. Zij inspireeren het onzelfzuchtige werk van predikers en leeraren, dichters en kunstenaars, staatslieden en geleerden; Zij gebruiken ook de zelfzucht en het kwaad der menschen om op te breken, opdat Zij later beter zullen kunnen opbouwen dan te voren. Iedere stap in 's menschen vooruitgang is door God ontworpen, en de Groote Witte Broederschap ziet toe dat het Plan wordt uitgevoerd; Zij hebben het lot der zestig duizend millioen zielen, die de menschheid uitmaken, in handen. Gods Wil werkt door de Meesters van Wijsheid; degenen die Hen dienen, dienen God. De Meester, dien iedereen idealist zal vinden, is de Oudere Broeder van deze Hiërarchie die de wereld bestuurt; degene die zijn Meester vindt, is God zeer nabij.

HET PLAN VAN DEN MEESTER.

Volg mij met uwe verbeelding, en stel u voor dat er op een weefgetouw millioenen draden zijn gespannen van oneindige lengte, die de schering van het weefsel voorstellen; dat iedere draad kleurloos is, maar de mogelijkheid in zich heeft om iedere gewenschte kleur uit te stralen waar de spoel er doorheen gaat; dat deze spoel een oneindige draad bevat, die wanneer hij heen en weer gaat door de schering, een ontwerp teekent, dat op deze wijze ingeweven, gemaakt wordt naar een reeds bestaand patroon. De millioenen draden der schering zijn de zielen der menschen en de eene draad, die van de spoel, is het Leven van God. Het ontwerp op het weefgetouw geweven, is ontwikkeling, en het patroon waarnaar het geweven wordt, is Gods gedachte van eene volmaakte wereld.

Want naar een door Hem gemaakt patroon weeft God Zijn Leven door dat der menschen heen, inwerkende op iederen draad, om met een kleur beantwoord te worden waar Hij dien aanraakt. In zooverre als iedere draad overeenkomt met de vereischte kleur, gelijkt het geweven ontwerp op de Goddelijke gedachte, zooals het weefsel behoort te worden; wanneer een draad weigert te antwoorden en kleurloos blijft, is het ontwerp beschadigd en komt niet overeen met wat door God werd verwacht.

De Meester, één met God zijnde, ziet het patroon waarnaar het ontwerp moet geweven worden op het weefgetouw. Het is het plan van den Meester om elk mensch zoo te helpen dat, wanneer de spoel van Gods leven de schering der menschheid weer raakt, die menschelijke draad zal schitteren met de vereischte kleur. Want levensgeluk is slechts mogelijk door aldus met God samen te werken.

Het werk van den Meester gaat langs zichtbare en onzichtbare wegen. Het grootste deel van Zijn werk is in de onzichtbare werelden, want het grootste deel der natuur en van iedere ziel is in die gebieden. Daar brengt Hij de levenskracht voort, die de natuur en de menschen noodig hebben om te groeien en te ontwikkelen. Want de Meester is niet alleen de volmaaktste mensch; Hij is een rechtstreeksch kanaal van Gods leven. Evenals

een electrische stroom van hooge spanning, die doodt, door een transformator veranderd kan worden in een stroom van lage spanning, zoodat hij, zonder kwaad te doen, voor menschelijk gebruik kan worden benut, evenzoo zet de Meester het niet te genaken leven van God in Zijn wezen om en brengt het over op de menschen op eene wijze, waarin zij het kunnen opnemen. Vandaar dat in de onzichtbare werelden een Meester onophoudelijk kracht uitstraalt op alle zielen om hen te doen groeien, evenals de zon op alle planten schijnt, waardoor zij bladeren en bloemen voortbrengen.

Ook helpt de Meester, van uit de onzichtbare werelden, afzonderlijke zielen. Waar ook een mensch een idealist wordt, zal hij door den Meester gezien en geholpen worden. Van uit de onzichtbare hoogten stort de Meester kracht en reinheid uit op 's menschen ziel, hem aanzettende om te volharden en te voleinden. Geen schepsel heeft ooit een dienst aan zijn medemensch bewezen, in welk aanzicht ook van 's menschen streven, die niet door de Meesters van Wijsheid werd opgemerkt en geholpen.

Ook op zichtbare wijze helpt de Meester de menschheid. Somtijds, wanneer het zoo uitkomt met het ontwerp op het weefgetouw, beweegt Hij zich als mensch onder de menschen, hun wetten gevende, hen onderrichtende en bezielende. Zoo deden Manu en Buddha en Krishna in Indië, zoo deed Pythagoras in Griekenland en Christus in Palestina, zoo zullen eens weder binnen een niet te lang tijdsverloop velen van de Meesters van Wijsheid, geleid door den Christus zelf, met ons zijn om ons te leeren en ons te voeren tot zaligheid.

Er is nog een andere wijze waarop de Meester Zijn medemensch dient. Het is door eenigen van hen als leerling aan te nemen. Gij, die eenmaal hoopt door een Meester aangenomen te worden als Zijn leerling, moet goed begrijpen wat de voorwaarden voor zulk eene aanneming zijn.

LEERLINGSCHAP.

Gij moet eerst beseffen dat noch gevaar, noch straf u wacht, wanneer gij niet de leerling van een Meester wordt. Uwe ontwikkeling is in uwe eigen handen, en hoewel de snelheid afhangt van uwe pogingen, is toch één ding zeker, dat gij die ontwikkeling niet verhinderen kunt; want God heeft gewild dat allen zullen ontwikkelen. Ook loopt uwe ontwikkeling geen gevaar omdat gij niet in het bestaan van de Meesters kunt gelooven; onafhankelijk van uw geloof in Hen, zullen Zij u helpen, evenals Zij iederen mensch van goeden wil zullen helpen. Maar uwe ontwikkeling zal bespoedigd worden wanneer gij de leerling wordt van een Meester. Een Meester heeft alle menschen lief, maar Hij heeft geen enkele reden om u te kiezen als een leerling van uit de millioenen in de wereld, tenzij *gij* die reden schept. Die reden is de waarschijnlijkheid van Hem te kunnen helpen in Zijn werk. Want de Meester is boven alles een Werker, iemand, die voortdurend bezig is Gods werk te doen, en hoewel voor ons de krachten, waarover Hij te beschikken heeft, onbegrensd schijnen, is dit toch niet het geval.

De kracht die Hij heeft om de wereld te helpen is begrensd, en Hij draagt er zorg voor, dat iedere hoeveelheid van die kracht de grootst mogelijke uitkomst teweegbrengt om Gods plan te volvoeren. Om een mensch als leerling aan te nemen is een zekere mate van kracht van den Meester noodig te zijnen behoeve; daarom zal de Meester hem slechts aannemen, wanneer de voor hem uitgegeven kracht een grooter gevolg zal teweeg brengen, dan wanneer zij door een ander kanaal werd uitgegeven. De aanstaande leerling moet hoedanigheden bezitten, die zullen maken dat hij, wanneer hij aangenomen wordt, des Meesters lasten zal deelen, en niet één der velen zal zijn van de menschheid die door den Meester op de schouders gedragen moet worden.

Een Meester wenscht zich leerlingen, niet om hen te onderrichten en wijzer te maken dan hunne medemenschen; Hij zoekt ze, om van hen leerlingen voor Zijn werk te maken, opdat als zij groeien, hun meer van Zijn tegenwoordig werk kan gegeven worden, Hem vrij latende om grooter werk dat Hem wacht, te ondernemen. Als leerling door een Meester aangenomen te worden hangt slechts van

dit eene vereischte af — in hoeverre de leerling in het werk van den Meester van nut zal kunnen zijn.

Hij die aanneming verlangt, moet daarom eerst de een of andere hoedanigheid bezitten, die hij den Meester ten dienste kan stellen; wanneer hij alleen een goed mensch is, zonder bepaalde gaven van hart en verstand, zal hij van weinig nut voor den Meester zijn; wanneer hij slechts bevrijding van eigen lijden zoekt, of verzekerd wenscht te zijn van zijn eigen geestelijk heil, of wereldsche of psychische krachten begeert, dan zal hij een hindernis zijn en niet medewerken. Zulk een aspirant is nog ver van dat punt in zijne ontwikkeling, waarop hij waardig is om als leerling aangenomen te worden. Doch indien hij eenige gaven van hart en verstand bezit, ontwikkeld in dienst der menschheid, wanneer hij een idealist is en bereid voor zijne idealen te lijden, dan zal hij aangenomen worden wanneer hij aan eenige vereischten wil voldoen. Gij zult de noodige hoedanigheden uitgelegd vinden door mijn Meester zelf, veel duidelijker dan ik het kan doen, in het werk dat Hij aan de wereld gaf door mijn broeder

en Zijn leerling J. Krishnamurti. In dat juweel, *Aan de Voeten van den Meester*, is het Pad dat vóór iederen aspirant ligt, duidelijk beschreven. Bestudeer het, en bedenk dat de Meester precies meent wat Hij zegt en dat alle Meesters van Wijsheid de vervulling van dezelfde hoedanigheden verlangen. Er is maar ééne Groote Witte Broederschap, en dat zijn Hare regels. De Meester verwacht niet de volmaakte ontwikkeling der voorgeschreven deugden van u; maar wanneer gij te eeniger tijd als leerling wenscht te worden aangenomen, moet gij er u nu op toeleggen, als ware zonder volmaaktheid aanneming niet mogelijk. Gij moet ijverig zijn, ieder oogenblik als van waarde beschouwen, en gij moet uzelf oefenen om een krachtig helper te zijn wanneer de Meester uw hulp zal vragen. Er zijn zekere bepaalde trappen in de betrekking waarin gij tot een Meester zult staan, wanneer gij wenscht het Pad te betreden en uwe pogingen met een goed gevolg bekroond worden. De eerste trap is op proef genomen te worden.

Proeftijd. Die Meester van Wijsheid, die u bewaakt heeft in uw leven als idealist, en geneigd is u tot leerling op te leiden, zal eerst

één Zijner ingewijde leerlingen den last geven om u vóór Hem te brengen. Terwijl uw lichaam in slaap is, zult gij op het astrale gebied vóór Hem geleid worden. Hij zal u dan formeel op proef stellen. Gij zijt nog niet Zijn leerling, dat komt eerst na bepaalde aanneming. Van af het oogenblik dat gij op proef genomen zijt, maakt Hij van onzichtbare stof een "levend beeld" van uwe onzichtbare lichamen, een evenbeeld, dat onmiddellijk en automatisch zal veranderen met de veranderingen in uwe etherische, astrale en verstandslichamen, veroorzaakt door uwe gevoelens, gedachten en strevingen. Hij zal uw levend evenbeeld dag aan dag onderzoeken om te zien hoever gij vorderingen hebt gemaakt voor aanneming. Gij moogt al of niet in uw waakbewustzijn weten dat gij op proef genomen zijt door den Meester. Dat doet er weinig toe, maar wat te allen tijde er op aan komt, is hoe gij uzelf oefent om Zijn werk te doen. Na u op proef genomen te hebben zal Hij u niet in het bijzonder toetsen of uwe handelingen leiden; Hij zal u aan uwe eigene hulpmiddelen over laten en toezien hoe gij een edel en nuttig leven leidt. Hij zal er op letten hoe gij

u houdt onder alles wat uw karma u brengen zal; of gij het als een gelegenheid aangrijpt om wijzer en vriendelijker jegens uw medemenschen te zijn, of dat gij u aan nutteloos gejammer en verlangen zult overgeven.

De tijd die tusschen dezen trap en den volgenden zal verstrijken, hangt geheel van uzelf af; het kan als gewoonlijk zeven jaren duren, maar het kan bekort worden indien gij u inspant, of het kan verlengd worden wanneer gij weinig gebruik maakt van uwe gelegenheden. De lengte van dezen proeftijd hangt geheel van uzelve af.

Aanneming. Wanneer de Meester u heeft beproefd en uwe proeftijd beëindigd is, dan en dan alleen wordt gij Zijn leerling. Van dat oogenblik af treedt gij in een geheel andere betrekking tot Hem. Op eene wijze die gij niet kunt begrijpen, maakt Hij u tot een buitenpost van Zijn bewustzijn. Uw inwezen is aan het Zijne geschakeld, en ieder oogenblik wanneer Hij dit verlangt, kan Hij uwe gedachten en gevoelens denken en voelen en in Zijn werk gebruiken.

Maar daar de Meester niet kan toestaan dat Zijn werk bemoeilijkt wordt door onedele en

zelfzuchtige gedachten en gevoelens, richt Hij, zoodra zulks zelfs tijdelijk in den leerling plaats vindt, een slagboom op tusschen Zijn bewustzijn en dat van Zijn leerling, en daar het oprichten van zulk een slagboom, hoewel slechts tijdelijk, zooveel verspilde kracht is, die door den Meester beter gebruikt zou kunnen worden, zal Hij natuurlijk niet iemand als leerling aannemen, die te veel oplettendheid van deze soort vergt.

Wanneer aan den anderen kant de leerling reiner en wijzer en edeler wordt in ieder opzicht, dan gebruikt de Meester meer en meer van de gedachten en gevoelens des leerlings, hem inspireerende en hem een wijsheid en kracht gevende, die alles waartoe hijzelf in staat is, overtreft.

Wanneer een mensch een leerling is, dan is zijne verantwoordelijkheid groot, maar evenzoo zijn zijne gelegenheden en zijn geluk. Want wanneer hij ernstig is en vol toewijding, dan zal de Meester hem bij iederen stap van den weg leiden; in verlegenheid kan hij des Meesters gedachten als een toetssteen gebruiken; er is nooit eene aanleiding om te aarzelen bij de keuze van wat in Zijn Naam gedaan moet

worden. Hij draagt des Meesters schild steeds vóór zich uit en hij gaat onder de menschen voortaan nimmer meer eenzaam.

Zoon-schap. De volgende trap is "de Zoon van den Meester" te zijn. Het is hier, dat de Meester Zijn leerling in een nog nauwere betrekking tot Zich neemt; vanaf dit oogenblik geeft de Meester Zijn recht op om een slagboom op te werpen tusschen Zijn bewustzijn en dat van den leerling, wanneer diens afstervende lagere aard tijdelijk belevendigd mocht worden. Er is nu tusschen Vader en Zoon een band die nooit verbroken kan worden. Tegelijkertijd met dezen trap van Zoon-schap, stelt de Meester gewoonlijk Zijn leerling voor aan de Groote Witte Broederschap als een kandidaat voor Inwijding.

Wanneer hij door de Broederschap wordt aangenomen en ingewijd, "gaat de leerling den stroom binnen"; vanaf dat oogenblik is hij een jongere Broeder van de Groote Broederschap, een jonger lid van de Hiërarchie, die de wereld bestuurt. Op zijne schouders rust de smartvolle last der menschheid, maar in zijne hand ligt ook de macht om te zegenen en te redden.

IN ZIJN NAAM.

Waar stof is, is kracht, en bij beide is leven, en door alles straalt het bewustzijn van den Logos. Het heelal leeft Zijn leven en gij en ik en de myriaden rondom ons zijn cellen in Zijn uitgestrekt lichaam. Een ieder leeft zijn kleine leven om, langzaam aan, het wonderbaarlijke van het Wezen, waarvan hij deel uitmaakt, te ontdekken, en de vreugde van het leven bestaat in het gaan van ontdekking tot ontdekking.

In de oneindige ontdekkingsreis, die het bestaan der ziel uitmaakt, zijn er verscheidene trappen. De meerderheid der zielen leeft op den vroegeren trap en de voornaamste beweegreden van hun leven is eischen. Met uitgestrekte handen vragen zij van het leven de vervulling van hunne droomen en leeren zelden de bittere les, dat de vervulling nooit kan komen op hun vragen. Toch, ofschoon zij geen vervulling kunnen bereiken, ontdekken zij iets van God; in de liefde voor vrouw en kind en vriend, in aanzien en roem, in eenvoudige vroomheid en dienst aan de naasten, in de onschuldige vermaken die overal te vinden zijn voor hen die van goeden wil zijn, vinden

zij een geluk dat Gods fluisteren is in hun hart en hen aanspoort om meer van Hem te ontdekken. Want iedere onzelfzuchtige daad is "In Zijn Naam", en Hij nadert de menschen van aangezicht tot aangezicht in het huiselijke leven en op de markt, evenals in de binnenkamer en in het heilige der heiligen. Maar op dezen vroegeren trap zien de menschen Hem als door een glas, donker gekleurd. De ontdekking van Zijne grootere schoonheden is niet voor hen in dit leven, noch in vele levens die komen moeten. Menig verdriet en menige teleurstelling moeten hun deel zijn, alvorens zij hunne wenschen zullen matigen en niets van het leven zullen vragen; toch een edel leven leidende, omdat zij niet anders kunnen. Dan gaan zij tot den lateren trap over en het Nauwe Pad opent zich voor hen. In waarheid, velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Maar bedenk dat, hoewel deze Weg tot nu toe slechts voor de weinigen is, het niet een nieuw pad is dat zich plotseling voor de ziel opent; het is noch buitengewoon vreemd, noch nieuw. Het is het oude, oude pad, zoo breed als de hemelen, waarlangs alle menschen tot God komen; het is nu smal,

omdat voortaan de blik der ziel zonder afwijken op Zijn aangezicht moet gericht zijn en, evenals de pijl naar zijn mikpunt vliegt, zoo moet hij vlug en zeker naar zijn doel zich spoeden. Hij kan nu niet omkeeren dan om ellende te oogsten.

Het Nauwe Pad is het pad van den leerling. Het leidt naar Zaligheid of Bevrijding of Vervulling, noem het zooals gij wilt. Het voert tot het Eeuwige Leven, want het is slechts van af den tijd dat een ziel een leerling wordt, dat zij de ware beteekenis van het leven leert inzien en vervulling voor zich ziet. Want de vervulling van het leven is den last van anderen te dragen.

Het is hiervoor en alleen hiervoor, dat de Oudere Broeders van ons ras, de Meesters van Wijsheid, leven en werken. Zonder Hen, die op Hunne schouders den last der menschheid dragen, zouden nauwelijks mannen en vrouwen den moed hebben om de herinnering van hunne overtreding uit hun denkvermogen weg te vagen en uit te zien naar vrijheid en hoop op vreugde. Indien gij verlangt om door Hen te worden aangenomen en geleid tot het Eeuwige Leven, moet gij den last van anderen

leeren dragen. Daar is geen andere weg.

Om te leeren hoe den last van anderen te dragen, moet gij eerst leeren niets aan dien last toe te voegen. Zie toe dat geen uwer handelingen tot de totale som van lijden in de wereld bijdraagt. Laat het steeds uw verlangen zijn in uw dagelijksch leven anderen niet te doen lijden door gedachten, woorden en daden. Dan zult gij door de handen rein te houden, komen tot onverdorvenheid van hart en daarbij zulk een kracht vinden, dat gij in staat zult zijn om met geduld alles wat uw slechte Karma u als lijden zal brengen, te dragen. Oefen uzelf om door uw vreugde het hunkeren naar vreugde van de geheele menschheid te vervullen. Wanneer groote blijdschap tot u komt, door liefde of schoonheid of kennis, denk dan aan degenen waarnaar uw hart uitgaat en vereenzelvig hen in gedachten met uw geluk. Waar geluk vereenigt; het is geen geluk wanneer men niemand heeft om het te deelen. Het is zoo gemakkelijk om één te zijn wanneer wij gelukkig zijn; laat zulk eene vereeniging u als vanzelf eigen zijn. Weldra zult gij uw kracht om lief te hebben grooter en uw kracht om schoonheid te gevoelen

sterker zien worden; langzamerhand zal ook eene grootere kracht komen om te dragen. Gij zult het kleine kringetje menschen die gij liefhebt uitbreiden, totdat gij eenmaal in blijdschap u met de geheele menschheid zult vereenigen.

Ten laatste moet gij door uw lijden het lijden der menschheid tot het uwe maken. De vervulling van het leven is om sterk lief te hebben maar ook om zwaar te lijden, wanneer het noodig is. Maar vreugde en droefenis verkrijgen slechts grootheid, wanneer zij dat wat van boven komt, weerkaatsen. 's Menschen smart is Gods smart, en wanneer gij haar kunt voelen zooals Hij haar voelt, dan zult gij evenveel van Zijn gelaat kunnen zien door het lijden van anderen te dragen, als bij het deelen hunner vreugde.

Laat iedere noot van menschelijke ellende in u een beantwoordende snaar vinden; schrik van geen enkele terug, hoe laag en verdorven ook. Het is beter dat gij bezoedeld zult worden door te trachten hen, die in de modder zijn, te helpen, dan dat gij op een afstand staat en rein blijft. Bestudeer de oorzaak der smart en tracht de wijzen waarop Karma werkt, te

begrijpen, want Karma is één uitdrukking van Gods Wil. Wees voor uzelf verzekerd dat zelfs, wanneer Karma het meest meedoogenloos schijnt, het in waarheid weldadig en meedoogend is; zoo zult gij aan degenen die lijden, sterkte geven door te trachten hen met mededoogen te helpen. Wees niet bang om te lijden; het licht der hel zal u schoonheden in het leven doen zien, die gij niet in het licht der aarde kunt aanschouwen. Zoolang de menschheid is, zooals ze nu is, kan er geen éénmaking zijn door vreugde alleen, maar gij zult door vereeniging, in lijden geleerd, vlugger en gemakkelijker de vereeniging door vreugde u eigen maken.

— — — — — — — — — — — — — —

Ik heb deze dingen geschreven voor u, die in de wereld leeft en er u niet aan moogt onttrekken, opdat gij zult zien hoe gij, verlicht door wijsheid, daar een leven kunt leiden van liefdevolle handeling "In Zijn Naam" en zoo den Meester vinden. Veel lijden wacht u, want gij zult tot den laatsten penning de schuld moeten afbetalen die gij uwen broeders schuldig zijt voor het verzwaren van hunnen last door uwe zonden; maar er zal ook zulk eene bezieling in uw leven komen als niet zal te

beurt vallen aan degenen die de groote weigering kiezen.

Wijd u aan het zoeken van den Meester en gij zult Hem zeker vinden. Dan zult gij stijgen van trap tot trap, leven na leven, totdat gijzelf de Gezalfde van God zult worden, een Meester der Menschheid. Dan zal God u leeren om van Zijn Levensboek al de smart en het verlangen, die gij de uwe noemdet, weg te vagen en opnieuw de bladzijden van het verleden te beschrijven en ze te vullen met vreugdevolle woorden. Want het verleden zal als klei zijn in uwe handen, evenals nu de Toekomst is; de smart van het Heden is slechts om het alphabet van het leven te leeren om daarmede door alle tijden heen te schrijven.

Dan zullen de beelden, door het verleden voor onze oogen getooverd, wegvagen, en ieder oogenblik dat de tranen opwellen, zult gij weder doorleven, maar met al wat gij toen verlangdet, en gij zult glimlachen. Gij zult even vreugdevol in het verleden als in het heden leven, want dit is de toekomst die ons wacht, de glorie die aan ons geopenbaard zal worden.

---

1 8 JAN. 2013

THEOSOFISCHE
BIBLIOTHEEK
Tolstraat 154 Amsterdam